4/3/2002.

Sketch of Daiunji Temple, Japan, by the Mother

జపాన్ కబుర్లు (I) – శ్రీమాత

అఖిల భారత పత్రిక – మార్చి 2001 2002

శ్రీమాత ఎవరు?

శ్రీమాత అసలు పేరు మీరా. ఆమె 1878 ఫిబ్రవరి 21 వ తారీఖున జన్మించింది. తండ్రి పేరు మారిస్ అల్ఫాస్సా. ఆయన ఒక బ్యాంకరు. ఆయన పుట్టింది టర్కీలోని ఆడ్రియానపుల్‌లో. తల్లి పేరు మాథిల్డె ఇస్మాలోన్ (జన్మస్థలం ఈజిప్టులోని అలెగ్జాండ్రియా). వీరు శ్రీమాత పుట్టుకకు ఒక సంవత్సరం ముందు కుమారునితోసహా ఈజిప్టునుంచి ఫ్రాన్స్‌కు వలసవెళ్ళి అక్కడే స్థిరపడ్డారు.

శ్రీఅరవిందులు ఒక శిష్యునితో "శ్రీమాత చిన్నప్పడినుంచే అంతర్గతంగా మనుష్యులను మించి ఉండేది" అన్నారు. శ్రీమాత ఒక సందర్భంలో శ్రీఅరవిందాశ్రమంలోని విద్యార్థులతో, చాలా చిన్నతనంలోనే, తనమీద ఏ విధంగా ఏ శక్తులు పనిచేస్తూ నడిపిస్తున్నాయో తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నంచేస్తూ, అంతరంగ అవగాహనను, స్వేచ్ఛను పొందటానికి ఎలా కృషిచేసిందీ వివరించారు. ఆమె మాటలలో "నీకు ఇష్టం ఉన్నా లేకపోయినా ఒకరి చెప్పుచేతలలో నడచుకోవడం చాలా చికాకుపరిచే అనుభూతి. అది ఏవిధంగాను సరి అయినది కాదు. పైగా కనపడనిదేదో, మనని బలవంతంగా తాళ్ళతో గుంజుతున్నట్లుగా, బలవంతపెట్టటం మరీ ఘోరం. ఇది నా స్వవిషయం అవడంతో నేనే ప్రయత్నించి తెలుసుకున్నాను. నేను దీనిని ఐదు ఏళ్లప్పుడే మొదలుపెట్టాను."

మరొక సందర్భంలో ఆమె ఈ విధంగా చెప్పారు. "నాకు 11, 13 సంవత్సరాల మధ్యవయసులో చైత్య, ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు కలిగాయి. భగవంతుడు నిజంగానే ఉన్నాడు; మానవుడు ఆయనతో ఏకమూ అవగలడు; ఆయన పూర్ణచైతన్యానుభూతితో కర్మలనూ చేయగలడు, ఈ భువిమీద దివ్యజీవనంద్వారా ఆయనను అభివ్యక్తపరచడం సాధ్యమేనని తెలుసుకున్నాను."

పదునైదుసంవత్సరాల వయసులో చిత్రలేఖనం నేర్చుకోవడానికి ఆమె ఒక పెద్ద స్టూడియోలో చేరింది. ఆమె తన పనిలో

పూర్తిగా నిమగ్నమైపోయేది. అందుకని ఆమెను తోటివారు 'స్ఫింక్స్' (అంతుచిక్కని వ్యక్తి) అనేవారు. ఆమె ఉద్దేశంలో కళలు, సంగీతం, స్వీయాభివ్యక్తికి ఉపకరణాలు. వాటి ద్వారా లోలోతులకు ప్రవేశించగలరు. అంతరంగంలో దాగివున్నదానిని అభివ్యక్తపరచగలరు.

ఆమెకు సుమారు 30 సం॥ వయసులో ట్లెమ్‌సెన్ (అల్జీరియా) కు ప్రయాణం చెయ్యడం జరిగింది. అక్కడ ఆమె రెండు సంవత్సరాలకాలం పోలెండుకు చెందిన ఒక ప్రవీణుడు మాక్స్ థియోన్, ఆయన భార్య ఆల్మాల దగ్గర గూఢవిద్య (occultism) ను నేర్చుకుంది. వారిరువురూ ఆ విద్యలో నిపుణులు.

శ్రీఅరవిందులను కలవడానికి శ్రీమాత తన 36 వ సంవత్సరములో పాండిచ్చేరికి ప్రయాణం చేసింది. ఆయనను 1914 మార్చి 29 వ తేదిన చూసింది. చూడటమే తడవుగా తనకు అంతరంగంలో చాలా సంవత్సరాలుగా ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి మార్గదర్శకత్వం వహిస్తున్న వ్యక్తిగా గుర్తించింది.

పాండిచ్చేరిలో 11 నెలలున్న తరువాత ప్రపంచయుద్ధం మూలంగా ఆమె తప్పనిసరిగా ఫ్రాన్సుకు తిరిగివెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఆమెభర్త పాల్ రిచర్డ్‌కు యుద్ధంనుండి పిలుపు వచ్చింది. కాని ఆయనకు త్వరలోనే సైనికోద్యోగంనుండి విరమణ, జపానులో మరో ఉద్యోగమూ దొరికినై. అందుకని రిచర్డు దంపతులు మార్చి 1916 లో 'కామోమారు' అనే ఓడనెక్కి, జూన్ నెల 1916 లో టోక్యో చేరుకున్నారు.

శ్రీమాత, పాల్ రిచర్డ్ జపానులో నాలుగు సంవత్సరాలు (1916 – 1920) ఉన్నారు. దాదాపు మొదటి సంవత్సరమంతా టోక్యోలోను, తరువాతి మూడుసంవత్సరాలు క్యోటోలోను గడిపారు. మధ్య మధ్య చాలా వూళ్లు చూసినా ఎక్కువగా యాత్రాస్థలాలు దర్శించడం జరిగింది. కొద్దికాలం చైనాలో కూడా గడిపారు.

టోక్యోలో వారు డా. ఎస్. ఒఖావా దంపతుల ఇంట్లో ఉన్నారు. ఆ రకంగా వారు మంచిమిత్రులయ్యారు. శ్రీమాత

చాలా త్వరితంగా జపాను జీవనసరళిని నేర్చుకొని, అతిసహజంగా 'కిమోనో' వేషధారణ చేయగలిగారు. డా. ఒఖావా, టోక్యో విశ్వవిద్యాలయంలో అధ్యాపకులు. ఆయన అందించే కోర్సులలో ఆంగ్లేయులు ఏవిధంగా సామ్రాజ్యవిస్తరణ చేసి కాలనీలు ఏర్పరచారో బోధించేవారు. ఆయన ఇండియాలో స్వతంత్రం కోసం ఉద్యమించిన రాష్‌బిహారి బోస్ వంటివారికి సహాయం చేయడమేకాక ఆశ్రయం కూడా ఇచ్చారు.

40 సంవత్సరాల తరువాత సెప్టెంబరు 1957 లో ఇండియా నుంచి జపాను చూడటానికి వెళ్ళిన డా॥ కె.ఆర్. శ్రీనివాస అయ్యంగార్, ప్రొ. వి.కె.గోకాక్‌లు డా॥ ఒఖావాను కలిసారు. వారి మధ్య జరిగిన సంభాషణలలోని కొన్ని అంశాలను అనుబంధంలో ఇవ్వడం జరిగింది.

క్యోటో నగరం జపాను పురాతన రాజధాని. అక్కడ శ్రీమాతకు డా॥ ఒఖాటాతో పరిచయం ఏర్పడింది. డా॥ ఒఖాటా 'నిశ్చల ఆసనం' (still-sitting) అనబడే ఉద్యమం వ్యవస్థాపకుడు. డా॥ కోబాయషి దంపతులు ఆయనకు సహాయకులు. ఆ సమయంలో శ్రీమాతకు శ్రీమతి కోబాయషితో చాలా సన్నిహిత స్నేహం పెంపొందింది. ఆమెకు, డా॥ అయ్యంగారికి, ప్రొ. గోకాక్‌కు జరిగిన సంభాషణలోని కొంతభాగం అనుబంధంలో ఉన్నది.

శ్రీమాత, పాల్ రిచర్డ్ 1920 లో జపానునుంచి బయలుదేరి 1920 ఏప్రిల్ 24 న పాండిచ్చేరిలో అడుగుపెట్టారు. ఆ తరువాత శ్రీమాత ఇండియాను వదిలిపెట్టలేదు. చాలా సంవత్సరాల తరువాత, ఆమె తాను పాండిచ్చేరికి తిరిగిరావడం గురించి చెపుతూ ఇలా అన్నారు – "అది దుష్టశక్తుల మీద నిశ్చితమైన విజయానికి స్పష్టమైన సూచన."

అనువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ

శ్రీమాత జపానుకిచ్చిన సందేశాలు

1962

Let the Supreme Beauty be manifest in this land of beauty so close to my heart.

1972

ప్రతి వస్తువును అందంగా తీర్చిదిద్దటంలో జపానుని మించిన దేశం మరొకటి లేదు – ఈ విషయంలో అది ప్రపంచానికి గురువు – తన ఔన్నత్యాన్ని ఎప్పటికి విస్మరించరాదు.

ఆశీస్సులు

శ్రీమాత

జపానులో పిల్లల పెంపకం

జపానులో పిల్లలను చాలా శ్రద్ధగా పెంచుతారు. 'నేటి పిల్లలే రేపటి పౌరులు' అనే నానుడిని అక్షరాలా పాటిస్తారు. పిల్లలను ఎవరూ కొట్టరు, తిట్టరు. ఆ పిల్లలు కూడ ఎంతో బుద్ధిమంతులు. స్కూలు తర్వాత టైం వృథా చెయ్యరు. వాళ్ల పాఠ్య పుస్తకాలేకాకుండా వేరే పుస్తకాలు కూడా చదివి, అనేకమైన కొత్త కొత్త విషయాలను గురించి నేర్చుకుంటారు.

— సంపాదకుడు

చిన్నపిల్లలకి జపానుదేశం స్వర్గమనే చెప్పాలి. అక్కడ పిల్లల్ని ఎంత బాగా చూస్తారో చెప్పలేము. అంత హాయిగా, సంతోషంగా వున్న పిల్లల్ని నేను మరెక్కడా చూడలేదు. అక్కడ పిల్లల్ని అసలు కొట్టరు. భవిష్యత్తులో దేశాన్ని ఉద్ధరించవలసింది వాళ్లే కదా అని వాళ్లను చాలా జాగ్రత్తగా పెంచుతారు. ఇంతటి శ్రద్ధా, ప్రేమలతో పెంచటంవలన వాళ్లు చాల గుణవంతులుగా, ఆదర్శవంతంగా తయారవుతారు. పసిపిల్లలను తల్లులు వీపుమీద గమ్మత్తుగా కట్టుకుంటారు. వాళ్లు రోడ్డుమీద నడుస్తు ఉంటె, ఆ పిల్లలు పెద్ద పెద్ద కళ్లతో నీ వంక ఎంతో కుతూహలంగా చూస్తూ ఉంటారు. ఆ పిల్లలు ఎప్పుడూ ఏడవరేమిటి అనిపిస్తుంది. ఏదైన దెబ్బతగిలి కళ్ల వెంట నీళ్లు వచ్చినప్పుడు తల్లితండ్రులు వాళ్ల చెవిలో ఏదో చెబుతారు. అంతే — వెంటనే ఏడుపు మానేస్తారు. ఆ రహస్యమంత్ర మేమిటో తెలుసా? నువ్వు *సమురాయివి* (యోధుడు) కదూ? అంతే, వెంటనే ఆ పిల్లవాడు ఏడుపుని మింగేసి బుద్ధిగా అయిపోతాడు.

వాళ్లు రంగు రంగుల కిమోనో (పెద్ద చేతుల గౌను) లు ధరించి రోడ్డుమీద హాయిగా ఆడుకుంటూ ఉంటే చూసేందుకు ఎంతో ముచ్చటగా వుంటుంది. సైకిళ్లని, రిక్షాలని తప్పుకుంటూ నవ్వుకుంటు కేరింతలు పెడుతూ పాడుకుంటు ఏవేవో క్రీడల్లో మునిగిపోయి వాళ్ల లోకంలో వాళ్లుంటారు.

కాస్త పెద్దవాళ్లయాక ఫారిన్ బట్టలు ధరించి, నెత్తిమీద టోపి, వీపుమీద సంచీలతో సహా చాల గొప్ప గొప్ప విషయాలను గురించి నేర్చుకోబోతున్నారనే సంతోషంతో వాళ్ల ముఖం వెలిగిపోతూ ఉంటుంది. జపాను పిల్లలకి చదువంటె చాల ఇష్టం. ఇంకా కొత్త కొత్త విషయాలని నేర్చుకోవాలని ఎంతో కుతూహలంగా ఉంటారు. స్కూలు పాఠాలు అయిపోయిన తరువాత వేరే పుస్తకాలు కూడ చదువుతారు. జపాను పిల్లలు పుస్తకాల పురుగులు. టోక్యోలో ఒక వీధి వీధంతా సెకండ్‌హాండు పుస్తకాల షాపులే – ఎప్పుడు చూసినా పిల్లలతోటి కిటకిటలాడుతూనే ఉంటాయి.

వాళ్లకి ఇతర దేశపు భాషలు నేర్చుకోవటమంటె చాల ఇష్టం. విదేశీయులతోటి మాట్లాడేందుకు కొంచెం భయపడినప్పటికి పరిచయం చేసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తారు.

పిల్లలని ఇంత అద్భుతంగా పెంచే దేశం తప్పకుండా అభివృద్ధిచెంది తీరుతుంది. చాలాదూరం వెడుతుంది కూడా.

(ఇది 1917 లో వ్రాసిన వ్యాసము)

అనువాదము: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

పిల్లలని అసలు కోప్పడకూడదు. కొట్టకూడదు, తిట్టకూడదు. సరదాకైనా వీపు మీద చరచకూడదు. చెంప ముట్టుకోకూడదు.

*

పిల్లలు మొగ్గల్లాంటి వాళ్లు. సూర్యుని స్పర్శతో పువ్వులెలా విచ్చుకుంటాయో చిన్నపిల్లలు కూడ అలాగే వికసిస్తారు.

శ్రీమాత

స్త్రీలతో ఇష్టాగోష్ఠి

మాతృత్వం యొక్క మొదటి బాధ్యత గర్భధారణ – తగిన జాగ్రత్తలు తీసుకోవటం. అంటె కేవలం పోషకాహారాలు సేవించి గర్భాన్ని పోషించటమే కాదు. బిడ్డని అందంగాను సర్వవిధాలా ఆదర్శవంతంగాను మలచటం అంతకంటె ముఖ్యమైన విషయం. అందమైన పరిసరాలు అవసరమే. అంతే కాకుండా మనసులో గొప్పభావాలు కలిగివుండటం, మహోన్నతమైన ఆదర్శాన్ని మనసులో మననం చేయుటం చాలా ముఖ్యం. అప్పుడు గర్భములోని శిశువు కూడ ప్రభావితమై ఆ మంచి ఆదర్శాన్ని ప్రతిబింబింప జేస్తుంది. అయితే "నేటి ప్రపంచపరిస్థితి ఏమిటి?" అని విచారించినట్లయితే 'ఏం లాభం లేదు' అని పెదిమ విరుచుకోవలసి వస్తుంది. కాని నీ అంతర్వాణిని వినిపించుకున్నట్లయితే మరోలా అనిపిస్తుంది. ఎక్కడో దూరంగా ఇంతకంటె అందమైన ఓ నూతనసృష్టి సంభవించేందుకని పొంచివున్నదేమో అనిపిస్తుంది. సూర్యోదయం ముందరే కదా చీకటి చిక్కనవుతుంది. మనం సహకరించినట్లయితే ఆ శుభసమయం తొందరలోనే రావచ్చు. మరి రాబోవు మానవుడెలా ఉంటాడు? అతని రూపురేఖలు ఏమిటి?

– సంపాదకుడు

పిల్లల పెంపకం అతిముఖ్యమైన విషయం

పిల్లలగురించి ప్రస్తావించటమంటే జపాన్ వనితలకు అతి ప్రియమైన విషయం గురించి మాట్లాడటమే. నిజానికి ప్రపంచంలో మరే దేశంలోను పిల్లలకంత ముఖ్యమయిన, కీలకమయిన స్థానం యివ్వరు. ఇక్కడ వారు సంరక్షణకీ, శ్రద్ధకీ కేంద్రాలు: వారి మీదే భవిష్యత్‌యొక్క ఆశలన్నీ కేంద్రీకృతమై ఉంటాయి. అది సమంజసం కూడా. వీరే జాతిసౌభాగ్యసమృద్ధికి సజీవప్రమాణాలు. అందుకే ఆ దేశంలో స్త్రీలకు యివ్వబడిన అతిముఖ్యమయిన పని పిల్లలను పెంచటం.

మాతృత్వం స్త్రీయొక్క ప్రముఖమయిన పాత్రగా పరిగణించబడుతుందక్కడ. కానీ మాతృత్వంయొక్క అర్థము తెలుసుకున్నప్పుడే అది నిజమవుతుంది. ప్రకృతి ననుసరించి, అజ్ఞానంతో యాంత్రికంగా, కుక్క పిల్లలను పెట్టినట్లుగా, ఈ ప్రపంచంలోకి వాళ్లను తీసుకురావటం మాతృత్వం కానేరదు. నిజమయిన మాతృత్వం సచేతనంగా ఒక ఉనికిని సృజించటం. వికాసం చెందటానికై ఒక శరీరాన్ని ఉపయోగించుకోవటానికి వచ్చే ఒక ఆత్మకు ఇచ్ఛాశక్తితో రూపాన్నివ్వడము. స్త్రీ నిజమైన క్షేత్రము ఆధ్యాత్మికము. కాని మనమీ విషయాన్ని తరచుగా విస్మరిస్తాము.

గర్భధారణ ఓ తపస్సు

గర్భాన్ని ధరించి అచేతనంగా ఒక పిండాన్ని తయారు చెయ్యంగానే సరిపోదు. భావన మరియు ఇచ్ఛాబలంతో ఒక ఆదర్శాన్ని ప్రతిష్ఠించగల ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని సృజించగలిగినపుడే నిజమైన కార్యము మొదలవుతుంది.

ఆ విధంగా సాధించే శక్తి మనకు లేదని అనవద్దు. ఈ ప్రభావవంతమయిన శక్తికి ఋజువుగా అనేక ఉదంతాలున్నాయి. ముందుగా భౌతికపరిసరాల ప్రభావం చాలాకాలం క్రిందటనే గుర్తించబడింది, అధ్యయనం చెయ్యబడింది. ప్రాచీన గ్రీకులు స్త్రీలను కళాత్మకము, సుందరము అయిన రూపాలమధ్య ఉంచటంద్వారా నెమ్మదినెమ్మదిగా అసామాన్యమయిన సామరస్యమయిన జాతిని సృజించగలిగారు.

ఇందుకు వ్యక్తిగతమయిన నిదర్శనాలు అనేకము ఉన్నాయి. గర్భవతిగా ఉన్న ఒక స్త్రీ ఒక సుందర చిత్రంవైపు నిరంతరం చూడటంవలన సరిగ్గా ఆ చిత్రాన్ని పోలిన బిడ్డకు జన్మనివ్వటం అరుదుకాదు. నేను కొన్ని సంఘటనలు స్వయంగా చూశాను. వాటిలో నాకు బాగా గుర్తున్నది ఇద్దరు చిన్నపాపలు, వంకపెట్టలేనటువంటి అందమయిన కవలలు. విచిత్రమేమిటంటే వాళ్లకసలు తల్లితండ్రుల పోలికలే లేవు. వాళ్లను చూసినపుడు నాకు పేరుపొందిన ఒక ఆంగ్లచిత్రకారుడు రెనాల్డ్ గీసిన చిత్రము గుర్తుకు వచ్చేది. ఒక రోజు ఇదేమాట ఆ పాపల తల్లితో

అన్నాను. ఆమె ఆశ్చర్యంగా "నిజంగానే కదూ, నేను గర్భవతిగా ఉన్నప్పుడు నా మంచంపైన రేనాల్డ్ గీసిన చిత్రం ఉండేది. రోజూ నిద్రకుపక్రమించే ముందూ. మళ్లీ నిద్రలేవగానే నా మొదటిచూపు ఆ చిత్రంపైనే ఉండేది. నేను మనసులో నా పిల్లల ముఖకవళికలు ఈ చిత్రంలో పిల్లల్లా ఉంటే బాగుండునని అనుకునేదాన్ని. నేను బాగా కృతకృత్యురాలినవడం మీరు చూశారు." నిజంగా ఇది ఆమె గర్వించదగ్గ విషయం. ఆమె ఉదాహరణ మిగిలిన స్త్రీలకు చాలా ఆదర్శప్రాయం.

మాతృత్వం ఎంతో పవిత్రమైన బాధ్యత

భౌతికమైన జడపదార్థంలోనే యిటువంటి ఫలితాన్ని పొందగలిగితే, సంకల్పము, భావనల బలం ఎంతో శక్తివంతమయిన మానసికస్థాయిలో మరింత అనుకూలమయిన ఫలితాలను పొందవచ్చు. మనం నిగూఢమయిన, అస్పష్టమయిన, లోపభూయిష్టమయిన, పారంపరికబంధాలను, పురాతనలక్షణాలను ఎందుకు అంగీకరించాలి? అవి మన అవచేతనలో మనను పోలిన వ్యక్తిత్వంపట్ల ఉండే సంస్కారం మాత్రమే. మనము ఎప్పుడైతే ఏకాగ్రతతో, సంకల్పంతో ఉన్నతాదర్శానికి అనుగుణంగా వ్యక్తిత్వాన్ని నిర్మించి ధారణ చెయ్యగలుగుతామో అప్పుడు మాతృత్వం అమూల్యము, పవిత్రమూ అవుతుంది. ఈ పనిలో మనము ఆత్మయొక్క ఉన్నతకార్యములోకి ప్రవేశిస్తాము. మహిళలస్థాయి పశుత్వంలోంచి మనుష్యత్వంలోకి ఎదుగుతుంది. ఈ ప్రయత్నంలోనే మన నిజమైన బాధ్యత ఉంది. ఎప్పుడూ ఈ బాధ్యతే ముఖ్యమయినది. ఈ పృథ్వి పరిణామములో అత్యంత ప్రాధాన్యత కలిగి ఉన్నది.

క్రొత్త ప్రపంచం ఆవిర్భవించబోతుంది

మనం ప్రపంచచరిత్రలో ఒక ప్రత్యేకమయిన, అరుదైన మలుపు దగ్గర ఉన్నాం. ఇంతకు మునుపెన్నడూ మానవుడిటువంటి ద్వేషం, రక్తతర్పణం, అస్తవ్యస్తమయిన చీకటిదశలో పయనించి ఉండలేదు. అదే సమయంలో ఇంత తీవ్రమయిన బలమయిన ఆశ ప్రజల మనసుల్లో మేల్కొని

ఉండలేదు. మనం హృదయఘోషని వినగలిగితే మనకి తెలియ కుండానే న్యాయం, సౌందర్యం, సామరస్యం, భ్రాతృత్వం, సర్వ శ్రేయస్సు నిండిన ఒక క్రొత్త సామ్రాజ్యంకోసం ఎదురు చూస్తున్నాం. అది ప్రస్తుత ప్రపంచస్థితికి భిన్నంగా ఉంది. ఎవరి మనస్సులు స్వంతానికే కాక, వారి కుటుంబాలు దాటి, వ్యక్తిగత లాభాలు, ప్రాంతీయ సంప్రదాయాల కతీతంగా ఎవరైతే తాము తమ కుటుంబానికి, దేశానికి కాక అన్ని దేశాలలోను సమానంగా అభివ్యక్తమయిన భగవంతునికి చెందుతామని భావిస్తారో వాళ్లు మేల్కొని మానవతకోసం నడుంకట్టాలి.

ఈ తరుణంలో ఈ బహుముఖమయిన కార్యంలో స్త్రీపాత్ర ఏమిటి? సామాన్యంగా ముఖ్యకార్యక్రమాలలో, సందర్భాలలో స్త్రీలను ఒక మూలకు త్రోసివెయ్యటం పరిపాటి. అది వారి వ్యవ హారం కాదనీ, బలహీనులనీ ముద్రవేయుటం అలవాటు. అణకువగా, పసిపిల్లలా, బహుశా సోమరిలా స్త్రీ అందుకు అంగీకరించి ఉండవచ్చు. కనీసం కొన్ని దేశాలలో ఇలా జరుగుతుంది. ఇది గర్హనీయం. వాళ్లు చేసింది తప్పు అని చెప్పటానికి సాహసిస్తు న్నాను. భవిష్యత్తులో స్త్రీపురుషుల మధ్య అటువంటి విభజనకి, అసమానతకీ తావులేదు. నిజమైన సంబంధంలో సమానత, పర స్పర సహకారం, సహవాసం కలిసి ఉండాలి. ఈనాటినుండి మనం వాస్తవమైన స్థానం పొంది మన ప్రాముఖ్యతని, ఆధ్యా త్మిక నిర్మాతగా, గురువుగా గుర్తించాలి. తమకున్న కొద్ది సావ కాశాలవల్ల పురుషులు దురహంకారంతో, స్త్రీ బాహ్యమైన బలహీ నత (ఇది నిజానికి తప్పనిసరి కాదు) ఆధారంగా తృణీభావంతో చూడటం జరుగుతుంది. వారేమనుకున్నా 'అతిమానస పుత్రు నికి' జన్మనివ్వబోయేది స్త్రీయే. అందుకు కేవలం గర్వపడితే సరి పోదు. ముందుగా దాని అర్థం తెలుసుకోవాలి; ఎంత గురుతరమ యిన బాధ్యతో గుర్తించాలి; మనఃపూర్వకంగా అందుకు సంసిద్ధ మవ్వాలి. ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఈ పనిలో మనకి అత్యంత ప్రముఖమైన పాత్ర ఉంది. ముందుగా ప్రస్తుతమున్న అస్పష్టత, అస్త

వ్యస్తం నుండి తేజస్సు, సామరస్యతల వైపుగా రూపాంతరం చెందే మార్గం ఏమిటో మనం అర్థం చేసుకోవాలి.

సృష్టి ఒకే చోట చతికిలబడి ఉండదు. అది గతిశీలి – కొత్తరకం జీవులను ఆవిర్భవింపజేస్తూ ఉంటుంది. ప్రకృతిలోని ఈ ప్రేరణవలన చైతన్యవంతులై వ్యక్తులు, జాతులు, సమూహాలు పరిణామగతిని అనుసరిస్తూ, ప్రకృతి సాధించనున్న అద్భుతమైన విజయంలో పాల్గొనెదరు. ఈనాడు ప్రకృతి చేసే ఈ ఘోషను మనం వినిపించుకోవాలి. ఉత్సాహవంతులమై ఈ అద్భుతమైన కార్యక్రమంలో పాల్గొనాలి. పరిణామశక్తులచే ప్రేరేపితులమై, నవ్యపథికులమై, సాహసంతో జయ జయ ధ్వానాలు సలుపుతూ కృతకృత్యులమగు గాక!

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ ఆర్. సరోజ ప్రసాద్

భవిష్య మానవుడు

భావిమానవుడెలా ఉంటాడు? తెలివితేటలతో ఇంకా పెద్దపెద్ద ఆకాశహర్మ్యాలు, నగరాలు నిర్మించుకుంటాడా? లేక దైవాను భూతి కలిగి, కేవలం ధ్యానంలోనే కాకుండ, జీవితంలో కూడ మనస్సుకంటె ఉన్నతమైన చైతన్యంతో ప్రవర్తిస్తాడా? ఈ మానవమేధకు కాలం తీరిపోయింది. పదార్థము – జంతువులు – మానవులు – ఈ క్రమంలో superman *అనగా అతిమాన వుడు రానున్నాడు. అతనికి మేధతో పనిలేదు. మనిషికి వాన రులవలె చెట్లపై జీవించడం ఎలా అవసరంలేకుండా పోయిందో అలాగే అతిమానవునికి మామూలు మేధ అవసరం పోతుంది. అది పరిణతిచెంది అతిమానసంగా మారుతుంది. మనస్సు తెచ్చిపెట్టిన కలతలు, రోగాలు, యుద్ధాలు, ఇక గతచరిత్రకు చెందిన విషయాలు. సత్యజ్ఞానమనంత జ్యోతులిక కేవలం స్వప్నములు కావు. ప్రత్యక్షంగా అతిమానవుని జీవితానికి చెందిన పరమసత్యాలు.*

– సంపాదకుడు

నేటి మానవునే ప్రమాణంగా తీసుకొని, అతనికే మెరుగులుదిద్ది, అతిశయింపజేయుటద్వారా మనము భవిష్యమానవుని చిత్రీకరించటం తగదు. ఇంతవరకు జరిగిన పరిణామక్రమాన్ని కనుక గమనించినట్లయితే మనమిలాంటి పొరపాటు చేయము.

సృష్టిలో తదుపరి సోపానము

ప్రతి నూతనజీవి ఆవిర్భావమూ, ఒక సరికొత్త ధర్మము, సరికొత్త చైతన్యము, సరికొత్తశక్తుల ఆవిష్కారాన్ని ప్రకటిస్తుంది. ఈ నూతన జీవులు నేటివరకు ఆవిష్కారముకాని నూతనశక్తి చైతన్యాలను పొందినప్పుడు కొన్ని పూర్వపులక్షణాలను కోల్పోవచ్చు. ఉదాహరణకి: వానరానికి, ఆ తరువాత పరిణమించిన (పరిణామంలో దాని దగ్గర చుట్టమైన) మనిషికిగల వ్యత్యాసాలు ఏమిటి? కోతులు ప్రాణిక, శారీరక రంగాలలో సాధించిన ప్రగతిని మనిషి పోగొట్టుకోవటం జరిగింది. ఎత్తైన చెట్లపైకి చకచకా ఎగబ్రాకగలగటం, పిల్లిమొగ్గలు వేయటం, ఈ కొమ్మనుంచి ఆ కొమ్మకు దూకటంలాంటివి మనిషి వదులుకొని, వాటి స్థానంలో తెలివి, హేతువాదం, సమన్వయశక్తి, నిర్మాణాత్మకకౌశలాలను పొందాడు. మానసికశక్తి, తెలివితేటలు భూమిపైకి దిగివచ్చాయి. అయితే మనిషి మానసికజీవిగా మారటంతో ఆతని పురోగమనము ఆగిపోలేదు. మనస్సుకు పైనున్న ఇతరలోకాలు, అతీతశక్తులు, ఇతరచైతన్యస్థాయిలను గురించిన చింతనలు, అతనిలో కలుగుతున్నాయంటే, అవి భవిష్యత్పరిణామంలో ఏవిధమైన మార్పులు రానున్నవో చూపించే సూచనలన మాట.

ఆధ్యాత్మిక మానవుని ఆగమనము

అతికొద్దిమంది మాత్రమే ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో జీవించగలిగారు. వారు మామూలు మనుషులు కారు; జాతికి అగ్రగాములుగా ముందుండి నడిపించుటకు, పైలోకాల నుంచి మన మధ్యకి దిగివచ్చిన అవతారపురుషులు. వివిధ యుగాల్లో అవతరించిన వైతాళికులు. భవిష్యత్తులో రానున్న జీవుల ప్రముఖ లక్షణాలు కలిగివున్న వారు .

నేటి మానవుడు హేతుజీవి. తర్కముద్వారా జ్ఞానాన్ని గ్రహిస్తున్నాడు. అతని నిర్ణయాలు హేతువుపై ఆధారపడి తీసుకుంటున్నాడు.

నూతనజాతి అంతర్దృష్టిచే (intuition) (భగవన్నిర్ణయాన్ని నేరుగా తెలుసుకొనుటద్వారా) నడపబడుతుంది. అడవులలో ఉన్న కొన్ని గొరిల్లాల మెదడులో అప్పుడప్పుడు హేతువెలా మెరుస్తుందో అలాగే కొంతమంది మనుష్యులలో కూడా అంతర్దృష్టి కలుగుతుంది.

నిస్తరంగ మనస్సులో, అంతర్బుద్ధి వికాసము

మానవజాతిలో ఎవరైతే అంతరాత్మను సృశించగలిగారో వారిలోనున్న అంతఃసత్యాన్ని కనుగొనుటకై తమ శక్తియుక్తుల్ని వినియోగిస్తున్నారో, అట్టివారికి అంతర్ దృష్టి (intuition) కలుగుతుంది. నిశ్చలమైన తటాకము లేదా అమలినమైన అద్దంలో నక్షత్రకాంతి ఎలా ప్రతిబింబిస్తుందో, అలాగే నిరామయమైన మనస్సులోకి అతిమానసతేజము దిగి వచ్చుటవలన ఈ శక్తి జనిస్తుంది. నిశ్శబ్దమైన మనస్సులో ఈ విధంగా అంతరాత్మ సందేశాన్ని వినటానికి అలవాటుపడినవారు ఆ సందేశపు ప్రేరేపణతో పురికొల్పబడి నడచుకుంటారు.

నేడు ఎంతో అరుదైన ఈ జ్ఞానం రేపటి మానవునికి ఎల్లప్పుడూ, సహజముగా, సునాయాసంగానే అందుబాటులో ఉంటుంది. ఈ జ్ఞానముపైనే పూర్తిగా ఆధారపడటంతో మానవుని హేతుకౌశలము దెబ్బతినవచ్చు. నేటి మానవుడు కోతికిమల్లె చెట్లెక్కలేడు గదా. అలాగే రేపటి మానవుడు మనస్సుతో ఆలోచించడు. జ్ఞానాన్ని తిన్నగా పొందుతాడు. సత్యాన్ని అవలంబిస్తాడు. సూపర్‌మేన్ అంటే ఇతనే.

భవిష్యత్‌లో సామాజిక జీవితము

ఆ దివ్యమానవుడు తన సామాజిక ప్రమాణాలను కూడా ఏర్పాటు చేసుకుంటాడు. అతనిలో పనిచేస్తున్న ఈశ్వరసంకల్పాన్ని తెలుసుకొని అదే ఇంకొక వ్యక్తిలో కూడ పనిచేస్తుందన్న సత్యాన్ని గ్రహించగలుగుతాడు.

తనలోవున్న అస్తిత్వాన్ని గుర్తించి అదే సర్వత్ర ఉన్నదని తెలుసుకుంటాడు. ఆ విధంగా అందరిలోని ఏకత్వాన్ని జ్ఞప్తి యందుంచుకుంటూ, ఇది ఆంతరంగికముగా పదార్థతత్వాన్ని బట్టి కాకుండా తన బాహ్యాస్థాయిల్లో, జీవితంలో, రూపంలో కూడా అదే ఏకత్వాన్ని గుర్తించగలుగుతాడు. అతడు ఒక మానసికజీవిగా, జీవపదార్థంగా ఒక శరీరంగాగాక ఆత్మచేత, చైత్యపురుమనిచేత పోషించబడుచూ, శాంతంగా నిత్యం నిశ్చలస్థితి పొంది యుంటాడు. ఇదే స్వరూపం అన్నింటిలోనుండి ఆ శరీరం, మనస్సు, జీవితాలను శాసిస్తూ పోషిస్తున్నదన్న జ్ఞానాన్ని అంటిపెట్టుకొని వుంటాడు.

జీవరాసులన్నీ తనే

అతనిలోని పురుమడే సర్వసృష్టికర్తయని, సమస్త కార్యాలకు మూలకారకుడని విశ్వసిస్తూ అన్నింటిలోను వున్నది అతనేనని, విశ్వమంతా నిండియున్న ఆత్మయనీ ఆ పరమాత్మ ముఖపార్శ్వాలే అని సదా జ్ఞప్తి యందుంచుకొంటాడు. అతని ఎదుటవున్న ప్రతి ఆత్మస్వరూపం విశ్వాత్మక దివ్యత్వాన్ని వెలువరించే ముఖచంద్రికగా తలంచుతాడు. ఈ దివ్యభావనలో తనను లయం చేసుకొని తన మనస్సు, జీవం, దేహం ఆ పరమాత్మకు సమర్పించబడే ఉపకరణాలుగా మాత్రమే నమ్ముతాడు. సమస్తంలోను తన చైతన్యమే పనిచేస్తుందని భావిస్తాడు. ఇతర శరీరాలను కూడ తన శరీరాలుగానే భావించి సమస్తప్రకృతి యందున్న సమన్వయాన్ని, చేతనను ఆవాహనం చేసుకుంటాడు. ఇతరుల హృదయంలోను, మనస్సులోను అతనే ప్రతిబింబించుతూ, తనే వారుగాను, వారే తానుగాను అనుభూతిచెందుతూ, అసలైన పరిపూర్ణ వసుధైకస్థితిని పటిష్ఠపరుస్తాడు.

But we must limit to these indispensable hints our description of the superman, and push no further our attempt to picture him, as we are convinced that any endeavour to be more precise would prove not only vain but useless. For it is not a number of imaginings, more or less

exact, which can help us in the formation of the future type. It is by holding firm in our heart and mind the dynamism, the irresistible impetus given by a sincere and ardent aspiration, by maintaining in ourselves a certain state of enlightened receptivity towards the supreme Idea of the new race which wills to be manifested on earth, that we can take a decisive step in the formation of the sons of the future, and make ourselves fit to serve as intermediaries for the creation of those who shall save Humanity.

స్వేచ్ఛానువాదం: గోదావరి, హర్షవర్ధన్

కళాకారుడికి యోగికి చాలా సన్నిహిత సంబంధమున్నది. చిత్రకారుడు కూడ యోగి వలెనే మనస్సు యొక్క లోతులను దాటి అంతరంగిక అగాధాల్లోకి ప్రవేశిస్తాడు. యోగి జ్ఞానాన్ని పొందుతాడు. కళాకారుడు సౌందర్యసామరస్యాల కోసం శోధిస్తాడు. అంతరంగిక మథనంపొంది కళాజ్యోతిని త్రవ్వి, వెలికితీసి తన నైపుణ్యంతో, ఆవిష్కరింపజేస్తాడు. నిజమైన కళా సృష్టి చేయాల్నంటే అంతశ్చేతనలోకి ప్రవేశించాలి. అక్కడ పొందిన చేతనానుభూతిని (సత్యం, శివం, సుందరం) బాహ్యారూపంలో అభివ్యక్త పరచాలి. అది కూడ యోగమే. ప్రఖ్యాత చిత్రకారుడు లియొనార్డో – డా – విన్సీ ఈ కోవకు చెందినవాడే. అయితే అతను కేవలం చిత్రకళే కాకుండా అనేకమైన ఇతర విద్యలలో కూడ ప్రవీణుడయ్యాడు.

శ్రీమాత

The Mother in Japan

The Mother in Japan

జపాన్ – కళలకు కాణాచి

ఒక దేశపు సాహిత్యము, సంస్కృతి ఆ దేశపు మూలభావాలకి చిహ్నములు. జపాన్ పేరు చెప్పగానే ఆటవస్తువులు, రంగు రంగుల సామాన్లు మన కళ్ళ యెదుట తారాడతాయి. వాళ్ళ వేషభాషలు, నివాసగృహాలు, ఉద్యానవనాలు, ఒకరికొకరు వంద నము చేసికొనేతీరు, జీవనసరళి, ఒకటేమిటి వాళ్ళ జీవిత మంతా ఎడతెగని ఒకే ఒక కళారాధన. – సంపాదకుడు

> *కళ జీవితంలో ప్రతిబింబించాలి*

నిజమైన కళయొక్క ఉద్దేశ్యం సౌంద ర్యాన్ని ఆవిష్కరింపజేయడమే. అయితే ఆ సౌందర్యం ఒక్కొక్క అంశంలోనే కాకుండా విశాలవిశ్వంలోను, అంగాంగంలోనే కాకుండా సర్వాం గీణంగానూ వెల్లివిరియాలి. అందులోని అంతర్గతభాగం కావాలి. గొప్ప గొప్ప దేశాలు, ఎంతో సుసంపన్నమైనసంస్కృతి కలిగిన జాతులు కళను వారి జీవనస్రవంతిలో ఒక భాగంగా నడిపిస్తూ, జీవనానికి అనుసంధానం చేశారు. జపానులో 'కళ' అలాంటి సజీవ, సహజరూపంగా భాసించేది. ఆ దేశపు ముఖ్యసంఘటనల మలుపుల్లో ఆమె ఏవిధంగా రూపుదిద్దుకుందో అవే ఆమె కళా చరిత్రలోనూ ముఖ్యమైన మలుపులుగా గుర్తించబడ్డాయి. ఆ విధంగా కళాసరస్వతి ఆ జాతిచరిత్రతో అవినాభావంతో రూపొం దింది.

కాని చాలామంది కళాకారులు పరాన్నభుక్కులవలె జీవి తపు అంచున నిలిచి ఎదుగుతున్నారు. జీవితం మొత్తాన్ని సమ గ్రంగా స్పర్శించటం లేదు. 'కళ' జీవితంలో దైవంయొక్క స్వరూ పమని, అది జీవితంలో పెనవేసుకొపోవాలని, సృష్టి 'లయ' లో భాగం కావాలని అర్థం చేసుకోవటం లేదు. కళ జీవితంలో అన్నిటా, అంతటా ఇమిడి, సర్వత్రా, అన్ని సంబంధాలలోనూ సత్యాన్ని ప్రకటించ గలగాలి. అది సర్వాన్ని ఇముడ్చుకొని అంత ర్లయగా కలసిపోవాలి. జీవితపు ప్రతికదలిక ఆ సత్యానికి, ఆ

సౌందర్యానికి, ఆ సమగ్రతకు, అభివ్యక్తి కావాలి. అంటే కళ జీవకళ కావాలి. కళ జీవితంలోంచి జీవనంలోకి నడవాలి. ఆ కళ సర్వత్రా వ్యాప్తమైన దైవాంశను ప్రకటించాలి. అదే కళ యొక్క మహోన్నత ప్రయోజనం. అది సౌందర్యమై, సత్యమై, శివమై జీవనలయగా మారి మానవుని కళాతపస్సుకు ఉదాత్తతను చేకూర్చాలి.

సత్యమే సౌందర్యం, సౌందర్యమే సత్యం అని ఓ గొప్ప కవి అన్నట్లుగా (Truth is Beauty, Beauty is Truth).

కళ అంటే కేవలం హస్తలాఘవం కాదు. ప్రతిభ కలిగి ఉండడమూ కళ అనిపించుకోదు. సజీవమూ, సౌందర్యమూ, సౌందర్యభరితమూ అయిన కళ జీవనస్రవంతిలో, ఆ సృష్టిగతిలోని అన్ని కదలికలలోనూ వ్యక్తపరచేదిగా ఉండాలి. అదే కళయొక్క ముఖ్యప్రయోజనం.

> *సౌందర్యమనగా దైవాభివ్యక్తియే*

నిజానికి 'అతిమానసం' (Supramental) యొక్క దృష్టికోణంలోంచి పరిశీలించినా దైవంయొక్క ఎన్నో వ్యక్తరూపాలతోపాటు సౌందర్యం, సమగ్రత చాలా ముఖ్యమైన విషయాలు. అయితే వాటిని విడివిడి భాగాలుగా చూడక జీవితపు పూర్ణత్వంతో కలసి జీవనగతిలో ప్రతిఫలింప చేయాలి. నిజమైన కళ పరిపూర్ణమైనది. అన్నింటిని కలుపుకున్నది. ఆ రకమైన కళ ఒకటి, ఒకటిగా ఉండి జీవనగతిలో పడుగు పేకలా కలసిపోతుంది. ఒకదానితో ఒకటి చేరి ఒక అల్లికగా ఇమిడిపోతుంది.

ప్రాచీన గ్రీకు, ఈజిప్టు దేశాలలోని కళాకృతులలో ఈ రకమైన పరిపూర్ణ అనుబంధాన్ని చూస్తాం. అక్కడి చిత్రాలు, శిల్పాలు, అలాగే అన్నిరకాల కళాకృతులు ఏ కట్టడాలలో ఉంచబడ్డాయో ఆ కట్టడంయొక్క వాస్తుకి అనుగుణంగా తయారు చేయడంతోబాటు వాటిని ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రదేశంలో ఉంచడం జరిగేది. ప్రతి అంగమును క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి సంపూర్ణసామరస్యంతో అచ్చట ఇమిడిపోయేలా ఉంచడం జరిగేది. జపానులో

కూడా కళపట్ల ఇదే విధానాన్ని అనుసరిస్తారు. నిజానికి ఈ మధ్యకాలందాకా అలాగే ఉంది. ఇపుడు ఈ లాభసాటి వ్యాపారాలు, ఆధునికత, దోపిడీ జరిగాక అక్కడా మారిపోయింది.

జపనీయుల ఇల్లు అద్భుత కళాత్మకపూర్ణత్వానికి ప్రతీక. ప్రతివస్తువు సముచితమైన స్థానంలో ఉంచబడుతుంది. ఏదీ స్థానభ్రంశంచెందదు. ఏదీ ఎక్కువగా ఉండదు. తక్కువగానూ ఉండదు. ఏది ఎలా ఉండాలో అలా ఉంచబడుతుంది. అదే కాకుండా ఆ గృహం ఆ చుట్టూ ఉన్న ప్రకృతిలో, వాతావరణంలో సహజంగా ఇమిడి ఒక విడదీయలేని అంశంగా అమరిపోతుంది. ఇండియాలో కూడా చిత్రకళ, శిల్పకళ, మరియు వాస్తుకళ, ఈ మూడూ ఒక ఏకత్వంతో దైవ ఆరాధనాభివ్యక్తిలో పరిపూర్ణసౌందర్యంగా ఏకమై ఒకే కదలికగా ఉండేవి.

ఇప్పుడు కళ నిపుణతని, తెలివిని, ప్రతిభని వ్యక్తపరచే విధానంగా ఉండి, అది ప్రత్యేక విభాగంగా మాత్రమే తన ఉనికిని కలిగి ఉంటోంది. ఒక గృహంలోని సంపూర్ణత్వంతో సమగ్రంగా ఇమిడి సౌందర్యాన్ని ప్రతిఫలించేదిగా లేదు. జీవితవిధానంలో విడదీయలేని అల్లికగా లేదు.

> *నాట్యమనగా భావము యొక్క బహిర్వ్యక్తీకరణ*

ఈ ఆధునికులు నాట్యాన్ని ఎలా తయారుచేశారో చూడండి. గత కాలంతో పోల్చిచూస్తే తెలుస్తుంది ఈ మార్పు. ఒకప్పుడు నాట్యం ఉన్నత ఆంతరంగిక జీవితాన్ని వ్యక్తపరచేది. ఆ నాట్యం ధార్మికమైన విషయాలతో ముడిపడి, పవిత్రకార్యాలలో, ఉత్సవాలలో, పండుగలలో దైవారాధనలో ఒక ముఖ్యాంగంగా కలసిపోయింది. కొన్ని దేశాలలో నాట్యం, సౌందర్యాన్ని అద్భుతమైన పరిపూర్ణత్వాన్ని సంతరించుకుని ఉన్నతశిఖరాన్ని అధిరోహించింది. జపనీయులు నాట్యాన్ని ధార్మికజీవనంలో భాగంగా ఉండే సంప్రదాయాన్ని పాటిస్తారు. ఎందుకంటె సౌందర్యమూ, కళ వారి జీవితంలో, జీవనవిధానంలో చాలా ముఖ్యమైన విషయాలు. అది వారి ఉపాసన. అందుకే ఆ కళ దిగజారిపోకుండా, దాని ప్రాముఖ్యం తగ్గ

కుండా, పరిమితమైన ప్రయోజనాలకోసం వాడకుండా జాగ్రత్త పడతారు. భారతదేశంలోనూ అదే విధానం అనుసరిస్తారు.

ఈ కాలంలో ప్రాచీన గ్రీకు, మరికొన్ని ఇతర నాట్యాలను పునరుద్ధరింపచేయాలనే ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. కాని ఆ నాట్యాలు దైవారాధన బదులు కేవలం లయబద్ధమైన వ్యాయమంగా (rhythmic gymnastics) మార్పుచెందుతున్నాయి. అది పవిత్రమైన నాట్యం అని ఏమాత్రం అనిపించుకోదు.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

కళాకారుడంటే ఎవరు?

కళ అనేది ఏ ఒక్క ప్రత్యేక రంగానికి చెందినది కాదు. ఏదైనా అందమైన వస్తువును తయారుచేయువాడు కళాకారుడు. భాషా ప్రపంచంలో అందమైన శబ్దములతో రమణీయ వాక్సంపన్నతా మహిమచే ఒక భావమును ప్రకాశింపజేయుట కళయే. జపాను వారికి తోటలంటే పిచ్చి. చెట్లని అందంగా పెంచి ఒక అందమైన దృశ్యమేర్పరచుట వారి ప్రత్యేకత. కొన్ని కొమ్మలు త్రుంచి, మరికొన్నిటిని వంచి వాటినెంతో అందంగా మలుస్తారు. ఆ విధంగా చెట్లతో చిత్రవిచిత్రమైన ఆకృతిని తీర్చిదిద్దేవాడూ కళాకారుడే. ముఖ్యంగా ఒక చెట్టుకు ఈ కొమ్మ కత్తిరించి, ఆ కొమ్మను పొడిగించి అందంగా పెంచటమంటే వారికెంతో ఇష్టం. అంతేకాదు. ఆ చెట్టు అక్కడి పరిసరాలతో కలసిపోయి సహజ సౌందర్యాన్ని ఇనుమడింపచేయాలి. చెట్లని చిత్రవిచిత్రమైన ఆకారాలుగా మలచి ఆ ప్రదేశానికి ఓ వింతసౌందర్యాన్ని సంతరింపజేస్తారు. ఒక తోటలో సరిగ్గా ఎక్కడైతే అవసరమో అక్కడ ఒక చెట్టును పెంచి, ప్రత్యేక ఆకారాన్నిచ్చి ఆ ప్రదేశాన్ని రమణీయంగా ఎంతో మనోహరమైన దృశ్యంగా తయారుచేస్తారు. ఆ మనిషిని తోటమాలి అనేదానికంటె కళాకారుడంటె బాగుం

టుంది. కళాపిపాసులు, రసదృష్టికలవారు ఏ రంగంలో అయినా తమ కళానైపుణ్యంతో రసతన్మయత్మాన్ని కలగజేయగలరు.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్ శాస్త్రి

జపాన్ – ప్రకృతిశోభ, కళలు, జీవితము

ఒక్కొక్క జాతికి ఒక్కొక్క ప్రధానధర్మ ముంటుంది. ప్రాచీన గ్రీసుజాతికి భౌతికసౌందర్యం, భారతదేశానికి ఆధ్యాత్మికత. దానినే ఆ దేశప్రజలు వారి వేషభాషల్లోను, ఆచారవ్యవహారాల్లోను వెలయింపజేసుకుంటారు. జపనీయులు సౌందర్యోపాసకులు. వారి ప్రతికదలికలోను, జీవితంలోని ప్రత్యంశంలోను ఆ భావమునే వెలయింపజేస్తారు. ఏ పని చేసినా అంతర్వాహినిగా అట్టి భావము స్ఫురించాల్సిందే. వారి కళాభిరుచిని ఏ విధంగా జీవితంలో ప్రతిబింబింపజేస్తారో చూద్దాం. – *సంపాదకుడు*

ప్రశ్న: జపాన్‌వారి చిత్రకళకూ, ఐరోపాదేశీయులు లేక యితరుల చిత్రకళకూ తేడా ఏమిటి?

జపనీయుల కళాభిరుచి

బాహ్యావస్తువును కేవలం మనోనేత్రంతో వీక్షించి చిత్రీకరించడం జపాన్‌వారి పద్ధతి. వారికి ప్రాణికదృష్టి (vital) తక్కువ. వారి జీవితంమాదిరిగానే వారి కళారంగం కూడా మనోమయంగా ఉంటుంది. మనస్సులో ముందుగానే నిశ్చయించుకొని దాన్ని యథాతథంగా చిత్రీకరిస్తారు. బాహ్యజీవితంలోమాత్రం వారి సౌందర్యభావన స్వతస్సిద్ధంగా ఉంటుంది. యూరప్‌లో ఎంతో అరుదుగా చూడగలిగినవి ఇక్కడ వారు నిత్యం దర్శించుకుంటారు.

కార్మికులు, రైతులు వంటి సాధారణప్రజలు కూడా విశ్రాంతికోసమైనా, ఆహ్లాదంకోసమైనా చక్కని ప్రకృతిరమణీయత ఉన్న స్థలానికి వెడతారు. యూరప్‌లో మాదిరి పేకాట

వంటి సరదా కార్యక్రమాలకి వెళ్ళరు. ఒక్కొక్కసారి బృందాలుగా కూడి అందరూ కలిసి రైలో, ట్రాముబండియో ఎక్కి కొంతదూరం వెళ్లి అక్కడనుంచి కాలినడకన రమణీయ దృశ్యాలు కనబడే చోటికి నడిచి వెడతారు. వెళ్ళినచోట అక్కడున్న ప్రకృతికి తగినట్లుగా ఒక చిన్న ఇల్లు, దానినానుకొని విశ్రాంతిగా కూర్చోటానికికొక అరుగు కనిపిస్తాయి. అక్కడ కూర్చొని టీ సేవిస్తూ దానితోబాటుగా అక్కడి రమణీయతను ఆస్వాదిస్తారు. వారికి అంతకు మించిన సరదా వేరేమీ ఉండదు. అదే వారికి పరమానందము. కళాకారులు, విద్యావంతులు, పండితుల సంగతి అలావుంచి సాదాసీదా సగటుమానవులు సహితము ఈ ప్రకృతి ఆనందాన్ని మనసారా కోరుకుంటారు. ఇంట్లో కూర్చొని విశ్రాంతి తీసుకున్న దానికంటె కూడ ఇదే వారికి యిష్టం.

పర్యాటన ప్రదేశాలు

జపాన్‌దేశంలో ఒక్కొక్క ఋతువుకు ఒక్కొక్క స్థలం ప్రసిద్ధి పొందుతుంది. అక్కడ మేపుల్ వృక్షాలు చాలా ఎక్కువ. వీటి ఆకులు శరత్కాలం వచ్చేసరికి మిరుమిట్లుకొలిపే ఎరుపువర్ణంలోని అనేక ఛాయలకు మారి అద్భుతంగా ఉంటాయి. ఒక ఎత్తైన కొండ మీద ఒక గుడి ఉంటే ఆ కొండ చుట్టూ ఈ వృక్షాలను నాటుతారు. అవి శరదృతువు వచ్చేసరికి ఎర్రని ఆకులు కొండంతా పరిచినట్లు దిగ్భ్రాంతిని కలిగిస్తాయి. ఎర్రని చెట్ల మధ్యగా కొండ మీదకు వెళ్లటానికి వేసిన మెట్లు నిచ్చెనలాగా కనిపిస్తాయి. ఆ కొండ చాలా ఎత్తుగా ఉండటంవల్ల కిందినుంచి చూస్తే పైభాగం కనిపించకుండా ఆకాశానికి వేసిన నిచ్చెన మాదిరిగా అచ్చెరువు కొలుపుతుంది. ఇక ఆ మెట్లెక్కుతుంటే ఇటూ అటూ ఎర్రని ఆకులు, వాటి మధ్యన పరుగులు పెడుతున్న పిల్లమేఘాలు వారిని రంజింపచేస్తాయి. కళాకారులు అక్కడికి వెళ్ళారంటే లోకాతీతమైన అపూర్వసౌందర్యభావనలో ఉబ్బితబ్బిబ్బు అవక తప్పదు. అయితే అక్కడ ఎక్కువగా కనిపించేది పసిపిల్లల్ని మోస్తున్న తల్లులూ, పిన్నలూ, పెద్దలూ కలిసి వెడు

తున్న బృందాలు. వారు శరదృతువులో దాన్ని దర్శిస్తారు. వసంతంలో ఇంకొక చోటకు వెడతారు.

రంగురంగుల పువ్వులతో కన్నుల విందు

టోక్యో నగరానికి దగ్గర్లో ఒక చిన్న ఉద్యానవనముంది. దాన్నిండా చిన్న చిన్న కృత్రిమ సెలయేళ్ళు, వాటి పక్కన రంగురంగుల పూలుపూసే ఐరిస్ మొక్కలు కనువిందు చేస్తాయి. ఈ ఐరిస్ మొక్కలను రంగుల వారీగా నాటి పెంచుతారు. ఇక ఆ వనం ప్రవేశించగానే జిగేల్‌మంటున్న ఆ రంగుల మెరమెరలకు కళ్ళు మిరుమిట్లు కమ్మవలసిందే. కనుచూపుమేరలో ఎటు చూచినా రాసులు రాసులుగా రంగులు పరిచినట్లుంటాయి. ఇక వసంతఋతువు ప్రవేశిస్తోందనగానే చెర్రీలు పుష్పించడం మొదలుపెడతాయి. అవి తెలుపుతో మొదలుపెట్టి గులాబి, ముదురు గులాబిదాకా వివిధ ఛాయలలో పూస్తాయి. వీటిని పళ్లకోసం కాకుండా పూలకోసమే నాటుతారు. ఇక బాటల కిరుప్రక్కలా గులాబిరంగు పూలతో అంచు కట్టినట్లుంటాయి. కొన్ని పెద్ద పెద్ద వృక్షాలు పూర్తి గులాబి రంగులో కనిపిస్తాయి. ఇంకా ఈ చెర్రీలతో నిండిపోయిన ఫర్వతాలనేకం ఉంటాయి. అక్కడ ఉన్న చిన్న సెలయేళ్ళపై ఎర్రని లక్కరంగు వంతెనలు కడతారు. ఆ గులాబిరంగు పూలపందిరి మధ్యన లక్కరంగు వంతెనలు, కింద జలజల పారుతున్న పెద్ద నది, ఆకాశాన్నంటుతున్నట్లున్న పెద్దపర్వతం – ఈ కనువిందు నందుకోటానికి వసంతఋతువులో జనాలు అక్కడికి పరుగెడతారు. ప్రతిఋతువుకీ ఒక ప్రత్యేక పుష్పం, ప్రతి పుష్పానికీ ఒక ప్రత్యేకమైన ఉద్యానవనమూ అక్కడి ప్రత్యేకత.

ఇంట్లోంచి బైటికి వెళ్లి ఆనందిస్తారు

ఇక జనం పక్కింటికెళ్ళినంత తేలిగ్గా రైలు ప్రయాణాలు చేస్తారు, చేతిలో ఒక జతబట్టలు మాత్రం పట్టుకెడతారు. దాంతో సరిపెట్టుకుంటారు. కాళ్ళకు నారతోనో, తాళ్ళతోనో తయారైన పాదరక్షలు వాడతారు. పాడైపోయినప్పుడవి పారేసి కొత్తవి కొనుక్కుంటారు. వాటి ధర చాలా తక్కువ.

కాగితం రుమాళ్ళు వాడి ఎక్కడివక్కడ పారేస్తారు. అనవసరమైన మోతబరువులు పెట్టుకోరు. వారి జీవనవిధానమే అంత. రైలుస్టేషన్‌లలో భోజనం చిన్న చిన్న చెక్కపెట్టెల్లో అమ్ముతారు. ఆ భోజనం శుచిగా శుభ్రంగా ఉంటుంది. లోపలున్న చిన్న చాప్‌స్టిక్స్‌తో భోజనం చేసి వాటినక్కడే వదిలేస్తారు. అంతేకానీ వాటిని దాచిపెట్టుకోవాలనుకోరు. అది వాళ్ళ పద్ధతి.

చెట్లను అందంగా పెంచుతారు

పార్కులు, తోటలు ఉంటే వారు వెళ్ళి చెట్లు నాటుతారు. అది కూడా ఎక్కడంటే అక్కడ కాకుండా ఎక్కడ పాతితే అది పెరిగి పెద్దదై అక్కడి ప్రకృతిని శోభింపచేస్తుందో అక్కడే నాటుతారు. ఒక రూపాన్ని మనస్సులో పెట్టుకొని అది వచ్చేటట్లు ఆ చెట్టును కత్తిరించి, తగిన దోహదక్రియలు చేసి తీర్చి దిద్దుతారు. అక్కర్లేని కొమ్మలు కత్తిరించేసి, మిగతావాటిని పోషణ చేసి పెంచి సర్దుబాటు చేస్తారు. ఈ విధంగా చేయటంవల్ల అద్భుతమైన ఆకారాల్లో ఉన్న చెట్లు చూపరులను ఆకర్షిస్తాయి. ఆ దరిదాపుల్లో ఒక ఇల్లు ఉందనుకోండి. అది అక్కడి పరిసర దృశ్యాలతో ఇమిడిపోతుంది. జుగుప్సాకరంగా ఉండదు. దాని రంగు, నిర్మాణసామగ్రి అంతా కూడా అక్కడి దృశ్యానికి తగినట్లుంటుంది. అంతేకానీ యూరప్‌లో మాదిరి దృశ్యాన్నంతటినీ భంగపరిచేటట్లుండదు. సరైనచోట సరైన ఆకృతిలో ఉంటుంది. ఒక పెద్ద వృక్షం, దరిదాపున లతాగుల్మాలు, చెట్లు, వాటి వెనుక దాగినట్లుగా ఇల్లుంటుంది. జపాన్‌వారి దగ్గర్నుంచి అన్నీ నేర్చుకోవలసినదే. ఒక కళాకారిణిగా ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా అనేక అద్భుతాలను తిలకిస్తూ నాలుగుసంవత్సరాల కాలం గడిపాను.

ప్రతి ఇంట్లోను అందమైన చెట్లు

టోక్యోనగరం ప్రపంచనగరాలన్నిటిలోకీ, లండన్‌కంటే గూడా పెద్దది. అది దూరదూరాలకి విస్తరించి ఉంటుంది. ఇప్పుడంతా ఆధునిక భవనాలతో క్రిక్కిరిసి ఉన్నప్పటికీ నేనక్కడున్నప్పుడది పాతఅందాలతోనే ఇంపుగా ఉండేది. ఆ రోజుల్లో నగరశివార్లలోని నివాసగృహాలన్ని చిన్నగా రెండుఅంతస్తులు

మించకుండా, ఇంటి ముందు పూతోటలతో ఒకటి రెండు పెద్దవృక్షాలతో కళకళలాడుతూండేవి. అక్కడ నుంచి వాహ్యాళికి వెడితే మాత్రం తిరిగి ఇల్లు వెతుక్కోవడం కష్టమే. అక్కడ తిన్న నైన వీధులుగానీ, ఇటూ అటూ వరుసవారీగా ఇళ్లుగాని ఉండవు కాబట్టి తేలికగా దారి తప్పిపోతారు. దారితప్పి ఇటూఅటూ తిరుగుతూ ఎక్కడో ఒక మలుపు తిరిగితే స్వర్గద్వారం తెరిచి నంత అనుభూతి కలుగుతుంది. ఆ అద్భుతమైన వృక్షాలూ, రమ ణీయపరిసరాలూ, వాటి మధ్య అందమైన దేవాలయం, ఇక ఏం కావాలి? అక్కడ ట్రాఫిక్‌రొద, ట్రాముమార్గాలు వంటి నగర ఛాయలేమీ కనిపించవు. ఒక చక్కటిచోటు – సౌందర్యం రాజ్యమేలుతున్నట్లుంటుంది. నీవక్కడికి ఎలా వెళ్లావనే విషయం నువ్వూహించలేవు. నీ అదృష్టమే నిన్నక్కడికి తీసుకెళ్ళిందను కుంటావు. సరే కొన్నాళ్ళైనాక మళ్ళీ ఆ ప్రదేశానికి వెళ్ళాలంటే వెళ్ళలేవు. అది మాయమైపోయినట్లే. ఇది అక్కడ సర్వసాధార ణంగా జరిగే విషయమే.

> *వాళ్ల కథలు తమషాగా ఉంటాయి*

అక్కడ కథలు కూడా ఇటువంటివే. వారి సాహిత్యంలో జానపదగాథ లెక్కువ. ఒకానొక రాకుమారుడు దారితప్పి ఒక అద్భుతప్రదేశానికి చేరుకుంటాడు. అక్కడ కిన్నె రకింపురుషులవంటి వారు తిరుగుతూంటారు. అతను వారితో అక్కడి చిత్రవిచిత్రపుష్పాల మధ్య, సంగీతమాధుర్యాలతో కాల క్షేపం చేస్తాడు. మర్నాడు అక్కడి రివాజు ప్రకారం అతను తిరిగి వెళ్ళిపోతాడు. మళ్ళీ తిరిగి అక్కడికి రావాలనుకుంటాడుగానీ రాలేడు! అది ఎక్కడుందో కనబడితే గదా! మాయమైపోయింది! అక్కడ ప్రతిదీ అంతే. ఇవాళ చూసింది రేపు కనబడదు. ఆ దేశంలో ప్రతిదీ అశాశ్వతంగానూ, ఆశ్చర్యంగానూ, అపురూపం గానూ కనిపిస్తాయి. ఎన్నడూ అనుకోనివి నీకు తటస్థపడ తాయి. వాటికోసమని మళ్ళీ ప్రయత్నిస్తే అదృశ్యమవుతాయి. దానికి ప్రత్యామ్నాయంగా అంతటి మనోజ్ఞమైంది ఇంకొకటి

కనిపిస్తుంది. కళాభిరతిలోను, సౌందర్యాభిలాషలోను ఇంతటి సుందరమైన దేశం వేరొకటి లేదు.

వాళ్ల సమాజం, సంస్కృతి

నా నాలుగు సంవత్సరాల జపాన్ కథనం ముగించే ముందర ఒక విషయం చెప్పక తప్పదు. ఆ దేశంలో ఆధ్యాత్మికము సున్న. కానీ వారి నైతికస్ఫూర్తి అద్భుతమైంది. కఠినమైన సంఘనియమాలను పాటిస్తారు. వారి జీవనంలో ప్రతి చిన్న విషయానికీ రీతి రివాజులుంటాయి. భోజనం ఏ విధంగా చేయాలో, ఏ విధంగా చేయకూడదో, ఏ విధంగా తలవంచి వందనం చేయాలో, ఏది చేయకూడదో, ఏమి మాట్లాడాలో మొదలైనవన్నీ పాటించాలి. అంతేకాకుండా కొంతమందితో మాట్లాడేటప్పుడొక పద్ధతిలోనూ, మరికొందరితో మాట్లాడేటప్పుడు ఇంకొక పద్ధతిలోనూ మాట్లాడాలి. అది ఎలా ఉంటుందంటే ఏదైనా కొంటానికి వెళ్ళినపుడు వారితో చెప్పే పద్ధతిలో చెప్పకపోతే ఎవ్వరూ కదలరు. నీకు కావలసినది ఇవ్వరు. అప్పుడు సరిగా ఏం మాట్లాడాలో అది చెప్పావంటే వెంటనే నీకు రాచమర్యాదలు చేసి నీ పని చేసి పెడతారు. అక్కడి వ్యవస్థ అలాంటింది. అద్భుతమైన మేధస్సును సంపదనూ కలిపి వ్యవస్థీకరించిన ప్రదేశమది అనే ఆలోచనతప్ప ఇంకో భావము కలగదు. వారి శక్తి అపారము. వారి ప్రాణికభాగమంతా శక్తిమయమే. వారికి అసాధారణమైన ఓరిమి ఉన్నదికాని ఆకాంక్ష లేదు. ఎవ్వరైనా సరే నియమానుసారం నడవాల్సిందే. నియమోల్లంఘన చేస్తూ యూరప్‌లో ఉన్నట్లుంటే వారిని పిలవని పేరంటానికి వచ్చిన మోటువారి కింద జమకడతారు. అందువల్ల జపాన్‌లో ఉండదలచుకుంటే వారి మాదిరిగానే నడచుకోవాలి. అలా లేకపోతే వారి కిష్టముండదు కాబట్టి వారితో ఏ విధంగాను కలవలేవు. వారింట్లో ఉన్నప్పుడు వారి ప్రత్యేకపద్ధతిలోనే జీవించాలి; ప్రత్యేకపద్ధతిలోనే వారి కభివాదం చెయ్యాలి. మా జపాన్ మిత్రునిగురించి మీకు చెప్పే ఉంటాను. అతను మాతో కలిసి పల్లెపట్టున ఉండేవాడు. చైత్యపురుషుని సంస్పర్శను ఏవిధంగా పొందాలో నేనతనికి నేర్పించాను. అతను తాదాత్మ్యాన్ని, మిరు

మిట్లుగొలిపే ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని పొందగలిగాడు. ఆ మర్నాటి నుంచీ కనుపించటం మానేశాడు. తర్వాత ఎప్పుడో పట్నంలో అతను కలిసినప్పుడడిగాను. "ఇన్నాళ్ళూ ఏమైనావు. ఎందుకెళ్ళి పోయావు" అని. దానికతడు "ఏం చేయను? నా ఆత్మను తెలుసుకున్నాను. అది చాలా బలవత్తరమైనశక్తి అని కూడ తెలిసింది. అది నా దేశంపైనా, నా రాజుపైనా నాకుండే విశ్వాసానికంటే అతిశక్తివంతమైంది. నేను దానికి కట్టుబడి ఉంటే నా చక్రవర్తిపై విశ్వాసం ఉంచుకోలేను. అందువల్ల పారిపోయాను" అన్నాడు. ఇది యథార్థ గాథ!

శ్రీమాతకు గోచరించిన దృశ్యాలు

ఆ రోజు మనం జపానుదేశపు రమణీయదృశ్యాలనుగురించి మాట్లాడుకున్నాము గదా! వాటన్నిటినీ, ఇంచుమించు అతిసుందరమైన దృశ్యాలన్నిటినీ నేను ఫ్రాంసులో ఉండగానే దర్శించాను. అప్పటికి నాకు జపాన్ అంటే ఏమీ తెలియదు. ఫొటోలుగానీ, బొమ్మలుగానీ చూడలేదు. అయినప్పటికి అంతర్నేత్రంతో వాటిని చూడగలిగాను. మనుషులు మాత్రం కనుపించలేదు. అయితే అవన్నీ మన లోకానికి సంబంధించినవి కావనీ ఇతర లోకాలలోనివనీ అనుకున్నాను. అంతసుందరమైనవి, అంత అందంగా తీర్చిదిద్దినట్లున్నవి ఇహలోకానివని అనుకోలేకపోయాను. ముఖ్యంగా అక్కడ ఒక కొండమీదకు ఆకాశానికి వేసిన నిచ్చెన మాదిరిగా వెడుతున్న మెట్లు పదే పదే నాకు కనిపిస్తూండేవి. స్వప్నంవంటి ఆ దృశ్యంలో ఆ మెట్లు అలా, అలా సూటిగా పైకి అనంతంగా ఎక్కిపోతున్నట్లు అనిపించేది. జపాన్‌లో వాటిని ప్రత్యక్షంగా దర్శించినప్పుడు నాకు ఫ్రాంసులోని స్వప్నదృశ్యం గుర్తుకు వచ్చింది. అప్పట్లో జపాన్ సంగతి తెలియకపోవటంవల్ల ఆ దృశ్యాలు ఏవో లోకాలకు సంబంధించినవనుకున్నాను. నిజంగా ఉన్న వాటినే దర్శిస్తున్నానని తెలుసుకానీ అంత అద్భుతమైనవి భూలోకంలోనే ఏదో ఒక దేశంలో ఉంటాయని ఊహించలేదు. అది అసాధ్యమనుకున్నాను.

స్త్రీలు – యుద్ధము

('ఫుజీషింబున్' అనే జపనీస్ పత్రికలో 7-7-1916 న తొలిసారి ప్రచురించబడింది)

నిజానికి స్త్రీపురుషుల మధ్య మనం అనుకున్నంత భేదం లేదనియు, పురుషులు చేసే పనులన్ని సమర్థవంతంగా స్త్రీలు కూడ చేయగలరనియు ఇప్పుడు స్పష్టంగా తెలిసిపోయింది. స్త్రీలనగా కేవలం పిల్లలను కనే యంత్రాలు కారు. ముఖ్యంగా సంస్థల నిర్వహణలో వారెంతో నిపుణులని కూడ రుజువయింది. యుద్ధంలో మగవారు అసంభవమని కొట్టిపారేసిన కఠినకార్యములనుకూడ వారెంతో చాకచక్యంగా నిర్వహించారు. ఇక రాజ్యాంగవ్యవహారాల సంగతంటారా పురుషులు ఈ రంగాన్ని ఎంత అధ్వాన్నపరచారో మనం చూస్తూనే ఉన్నాము. మగవారి స్వార్థపరత్వంవల్ల స్త్రీలకి ఇందులో అవకాశం కల్పించుట లేదు. కాబట్టి ఈ విషయాన్ని గుర్తించి, స్త్రీలకు కూడ సమాన అవకాశాలు కల్పించి, ఇరువురు పరస్పరపూరకాలుగా ఉన్నప్పుడే మానవాళి అధికమైన మనుగడను సాధించగలదు.

– సంపాదకుడు

మహిళోద్యమం గురించీ, ప్రస్తుత యుద్ధంవల్ల దానిమీదకలిగే ప్రభావం గురించీ నా అభిప్రాయాలు అడిగారు.

> *ఇద్దరూ పరస్పర పూరకాలే*

యుద్ధం ఈ సమస్యని ఒక కొత్త కోణంలోంచి చూపించింది. స్త్రీపురుషులమధ్య నిరంతరం ఉండే వైరుధ్యం నిష్ప్రయోజనమని తేటతెల్లం చేసింది. యుద్ధంవలన ఏర్పడిన ఈ విపరీతపరిస్థితి, వైరుధ్యం బాహ్యాంశాలకే పరిమితమనీ, ఎల్లవేళలా బయటికి కనబడకపోయినా, వీరి మధ్య నిజమైన పరస్పర సహకారం ఉందనీ, ఇరువర్గాలు ఒకే మానవతలోని పరస్పరపూరకాలేననీ ఎత్తి చూపించింది.

స్త్రీల విశిష్ట సామర్థ్యము

యుద్ధానికి ముందు పురుషులు అలంకరించిన అనేక పదవులని మహిళలు ఎంతో సునాయాసంగా చేపట్టడం వారిని (పురుషులని) ఆశ్చర్యపరచింది. దీనికి తోడు, తమ కార్యసాధనకి, తమ ఉద్యమాలకి ఒక చక్కని సహచారిణిగా స్త్రీని గుర్తించకుండా ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కువగా ఆమెని కేవలం ఒక విలాసవస్తువుగానో, గృహిణిగానో, తమ పిల్లల తల్లిగానో మాత్రమే పరిగణించామే అన్న విచారం కూడా కలిగింది. ఎన్నో విశిష్టమైన గుణాలు ఉండబట్టే స్త్రీ ఈ బాధ్యతలని సమర్థవంతంగా నిర్వర్తిస్తుంది. కానీ, స్త్రీసామర్థ్యం కేవలం వాటికే పరిమితం కాదని నేటి పరిస్థితులు చక్కగా రుజువు చేశాయి.

యుద్ధరంగంలో వారి ప్రావీణ్యత

శత్రువుల దాడిని లెక్కపెట్టకుండా, భౌతికంగా ఎంతో క్లిష్టమైన పరిస్థితులలో క్షతగ్రాత్రులకి సేవలందించడానికి వెళ్లడంతో, ఇన్నాళ్ళూ అబలలనబడ్డ వారే తాము శారీరక శక్తిసామర్థ్యాలలోనూ, సహనంలోనూ పురుషులకి ఏమాత్రం తీసిపోరని రుజువు చేశారు. వీటన్నిటికంటే చెప్పుకోదగినదేమిటంటే, స్త్రీలు కార్యనిర్వహణరంగంలో తమ అసాధారణ నైపుణ్యాన్ని రుజువు చేసుకున్నారు. అలనాడు మహమ్మదీయుల ఆక్రమణకి ముందే, భారతదేశంలో స్త్రీలకున్న ఈ కార్యదక్షత గుర్తించబడింది. అప్పట్లో 'ఆడవారి చేతిలో సంపద అభివృద్ధి చెందే సంపద' అన్న లోకోక్తి కూడా ప్రసిద్ధి కెక్కింది. కానీ పశ్చిమ దేశాలసమాజాన్ని సెమిటిక్ సాంప్రదాయన్ననుసరించిన (సెమిటిక్ అంటే హిబ్రూ, అరబిక్, అస్సీరియన్ దేశాలు) రోమన్ చట్టం ప్రభావితం చేయడంవల్ల అక్కడ స్త్రీలకి కార్యనిర్వహణలో తమ సామర్థ్యం చూపించే అవకాశం రాలేదు.

ఫ్రాన్సులో మనకి స్త్రీలే ఆర్థికవ్యవహారాలతో సహా తమ ఇంటి వ్యవహారాలన్నింటిమీద పెత్తనం సాగించడం తరచు కనిపిస్తుంటుంది. అందుకేనేమో అక్కడ మధ్యతరగతివారు సంపన్నులు. అయినప్పటికీ ఇప్పటివరకూ ప్రాముఖ్యతగల ఏ కార్యక్ర

మానికీ ఈ మహిళల శక్తిసామర్థ్యాలని ప్రత్యక్షంగా ఉపయోగించింది అరుదే. ప్రజాపరిపాలనారంగంలోని ముఖ్యపదవులు నేటివరకూ స్త్రీలకి అందుబాటులో లేవు. స్త్రీల సహకారం నిరాకరించడంవల్ల ప్రభుత్వం ఎంతో అమూల్యమైన సహాయాన్ని చేజేతులా కోల్పోయిందని నేటి యుద్ధం ఎత్తిచూపింది. దీనికి ఒక ఉదాహరణ చెప్తాను.

పురుషులను మించిపోయారు

యుద్ధం ఆరంభమైన కొద్దినెలలకే, జర్మనులు బెల్జియంను ఆక్రమించారు. ఆ ఆక్రమితప్రాంతాలలోని ప్రజల బాధ వర్ణనాతీతం. అదృష్టవశాత్తు అమెరికాలో కొంతమంది ధనవంతులైన స్త్రీలు, పురుషులు చొరవతీసుకుని ఈ కష్టాలలో మగ్గుతున్న ప్రజలకి అత్యవసర వస్తువులని అందించేందుకు ఒక సంఘంగా ఏర్పడ్డారు. జర్మన్ సైనికుల చర్యలవల్ల కొన్ని గ్రామాల ప్రజలకి హఠాత్తుగా ఆహారం లేకుండాపోయింది. క్షామం అనివార్యం అనిపించింది. ఈ అమెరికన్ సంస్థ తమలాగే సేవలందించే ఒక ఇంగ్లీషు సంస్థకి ఈ బాధితులకి వెంటనే ఐదువాహనాల నిండా అత్యవసర సరుకులు మూడురోజులలోగా తమ గమ్యం చేరేటట్లు పంపవలసిందిగా సందేశం పంపింది. పురుషులు 'అసంభవం' అని త్రోసిపుచ్చారు. కానీ అదృష్టవశాత్తు ఈ విషయం ఒక మహిళ విని ఇటువంటి ఆపత్కర పరిస్థితులలో 'అసంభవం' అని త్రోసిపుచ్చడం దారుణంగా భావించింది. ఈమె యుద్ధంలో గాయపడ్డవారికీ, బాధితులకీ సహాయంచేసే ఒక మహిళాసంఘానికి చెందిన వ్యక్తి. వీరు వెంటనే ఆ అమెరికన్ సంస్థకి ఈ సరుకు మూడురోజులలో తాము అక్కడికి అందిస్తామని మాట ఇచ్చి, రవాణావిషయంలోనూ, యితర విషయాలలోనూ ఎంతో అసంభవమనిపించే అవరోధాలని అధిగమించారు. చక్కని కార్యనిర్వాహకశక్తి, దృఢసంకల్పంవల్ల ఈ అద్భుతాన్ని సంభవంచేసి, సకాలంలో అన్నిసరుకులు అందించి భయంకర క్షామాన్ని నివారించారు!

రాజకీయాలలో అవకాశం

నేటి యుద్ధం కేవలం స్త్రీల అసమాన సామర్థ్యాలని మాత్రమే వెలికి తేలేదు. వారి బలహీనతలు, లోపాలూ, అల్పత్వం కూడా బయటపడే సందర్భాలు వచ్చాయి. మహిళలు కనుక నిజంగానే దేశపరిపాలనలో స్థానం కావాలనుకుంటే, తమ వ్యక్తిత్వంలో చాలా ప్రగతి సాధించాలి. మనోనిగ్రహం, సంయమం పెంచుకోవాలి. ఆలోచనావిధానంలోనూ దృష్టికోణంలోనూ ఇంకా విశాలత్వం రావాలి. సందర్భోచితంగా ఆలోచిస్తూ ఉద్వేగాలకీ ఇష్టనిష్టాలకీ తావులేకుండా అయినప్పుడే వీరు ప్రజావ్యవహారాల నిర్వహణకి అర్హులౌతారు.

పురుషుల వైఫల్యము

నేడు కేవలం పురుషులే నడిపే రాజకీయాలు వాళ్ల అసమర్థతని రుజువు చేశాయి. అనిశ్చితంగా వుండీ, తొందరపాటువల్లా, స్వార్థభరిత వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలని వెతుక్కోవడంవల్లా, వీరు చాలాసార్లు తప్పటడుగులు వేశారు. నిస్సందేహంగా స్త్రీల పాలనలో రాజకీయాలు నిస్వార్థతకీ, దయ, సానుభూతిగల పరిష్కారాలకీ ఎక్కువ అవకాశం ఇస్తాయి. కానీ దురదృష్టమేమిటంటే, ఇప్పుడు స్త్రీలు తామున్న పరిస్థితిలో ఆవేశాలతో తీవ్ర పక్షపాతబుద్ధితో వ్యవహరిస్తూ, పరిపూర్ణ బుద్ధికుశలతవల్ల లభించే ప్రశాంతమైన వివేకాన్ని ఎరుగరు. స్పందన, దయ, జాలి లోపిస్తాయి కనుక ఇది నిస్సందేహంగా ప్రమాదకరమైన లక్షణమే కానీ ఇది సమిష్టి శ్రేయస్సు కోసం చేసే పరిపాలనలో అనవసరమైన ఆవేశాలను అరికట్టడంలో మాత్రం కచ్చితంగా ఉపయోగపడుతుంది.

క్లిష్టమైన పనులు చేయగలరు

పురుషుల స్థానంలో మొత్తం స్త్రీలే నిర్వహణాధికారం చేపడితే వారి బలహీనతలవల్ల ప్రమాదకరమైన లోపాలు జరగవచ్చు కానీ స్త్రీపురుషులిద్దరూ పరస్పర సహకారంతో పనిచేస్తే, ఒకరి లోపాలనొకరు పూరించినట్లవుతుంది. ఇరువురూ పరిపూర్ణత సాధించేటందుకు ఇది ఉత్తమమార్గం. మహిళల పాత్ర కేవలం గృహసీమకీ, లోపలి పనులకీ పరిమితం చేసి, పురుష

లకి కేవలం సాంఘికపరమైనవీ, బయటి పనులూ ఇచ్చి, కలసి మెలసి ఉండవలసిన ఇరు రంగాలనీ వేరుగా ఉంచడం ద్వారా నేడు ఉన్న లోపభూయిష్టమై, ఇరువర్గాలకీ బాధాకరమైన విధానాన్నే కొనసాగించినట్లవుతుంది. ఉన్నతమైన విధులూ, గంభీరమైన బాధ్యతలూ స్వీకరించడానికి స్త్రీపురుషులిరువురు తమ తమ ప్రత్యేకలక్షణాలని జోడించి నమ్మకంతో ఐకమత్యంగా వ్యవహరించాలి.

నూతన వ్యవస్థకు అవకాశము

స్త్రీపురుషులు రాజీకుదరని ప్రత్యర్థులలా ఒకరిపట్ల మరొకరు వైరభావంతో ఉండే రోజులు ఇంకెన్నాళ్ళు? అన్ని దేశాలు ఒక తీవ్రమైన బాధాకరమైన పాఠం నేర్చుకుంటున్నాయి. నేటి ఈ శిథిలాలమీద ఎంతో సుందరమైన, ఇంకెంతో సఖ్యమైన నూత్నసౌధాలని నిర్మించవచ్చు. ఇంక బలహీనతలకీ, క్షణికమైన పోటీలకీ, స్వార్థభరిత దర్పానికీ సమయం లేదు. స్త్రీలైనా, పురుషులైనా మానవులంతా కలిసి సమిష్టికృషితో అత్యున్నత ఆదర్శాల అవగాహనకి, వాటి ఆచరణకి హృదయపూర్వకంగా కృషి చేయాలి. వీరి బాహ్యప్రక్రియలని ఉత్తమరీతిలో ఉపయోగించడం కంటే వీరి ఆంతరంగిక, ఆధ్యాత్మికప్రగతిని గూర్చి చూడటమే నిజంగా పరిష్కరించవలసిన సమస్య. ఆంతరంగిక ప్రగతి లేకుండా బాహ్యప్రగతి అసంభవం.

అసలు సమస్య ఆధ్యాత్మికము

ఇలా చూస్తే, ప్రపంచంలోని అన్ని సమస్యలలాగానే, స్త్రీవాద సమస్యకూడా ఆధ్యాత్మికమైనదే. అన్నిటికీ మూలం ఆధ్యాత్మిక సత్యమే. బౌద్ధుల ధమ్మత – దివ్యలోకాల యొక్క శాశ్వత పునాదిపైనే అన్నిలోకాలూ నిర్మింపబడ్డాయి. ఈ అత్యుత్తమ సత్యము ముందు స్త్రీలు, పురుషులు, అందరూ సమానులే. వారి హక్కులలో కానీ, బాధ్యతలలో కానీ ఈ పరిధిలో ఉండగల ఏకైక తారతమ్యం ఆ వ్యక్తియొక్క నిజాయితీ, ఆశయంపట్ల ఆసక్తి, స్థిర సంకల్పములపై ఆధారపడి ఉంటుంది. స్త్రీపురుషుల సంబంధాల సమస్యకి శాశ్వత పరిష్కారం ఈ మౌలిక ఆధ్యా

త్మిక సమానతని గుర్తించినప్పుడే సంభవం. ఈ సమస్యని ఈ ఆధ్యాత్మిక దృష్టికోణం నుంచీ, స్థాయినుంచీ వీక్షించి అర్థం చేసుకోవాలి. ఆ ఆధ్యాత్మిక శిఖరంపై నీ దృష్టిని కేంద్రీకరించి జీవితాన్ని అక్కణ్ణుంచి నడిపించి, ప్రపంచంలో అక్కణ్ణుంచే ప్రవర్తించినట్లయితే నూతన జీవితము, మానవుని భవిష్య సౌధనిర్మాణము సాధ్యమౌతాయి.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

స్త్రీలు – పురుషులు

మనిషి సాటివారితో ప్రసన్నంగా ఉండాలి. డంబము, అహంకారము పనికిరావు. మూర్ఖులే అలా ప్రవర్తిస్తారు. సృష్టి యందెల్లడల పరివ్యాప్తమైన అనంతశక్తితో ఏమాత్రం పరిచయమున్నా అలా ప్రవర్తించరు. అట్టివారు మిక్కిలి వినయసంపన్నులై ఉంటారు.

స్త్రీలు బైటికి వెళ్లకుండా ఎక్కువగా ఇంట్లోనే ఉండుట వలన కొంచెమైనా దైవభక్తి కలిగి వినయవిధేయతలతో ప్రవర్తిస్తారు. ఆ కారణంగా వారు మగవాళ్ల మీదే ఆధారపడి జీవిస్తారని చెప్పేందుకు వీలు లేదు. ఆడదానికి మగవాడు ఎంత అవసరమో, మగవాడికి ఆడది అంతే అవసరము. ఇద్దరూ సమానంగా ఒకరి మీద ఒకరు ఆధారపడేవారే.

లౌకికరంగంలో కూడ నిత్యావసరాలకి మగవాళ్లు ఆడవాళ్ల మీద ఎంత ఆధారపడతారో ఆడవాళ్లు కూడ పురుషుల మీద అంతే ఆధారపడతారు. ఈ ఆధారపడటమే కనక అణకువకు కారణమైనట్లయితే మరి మగవాళ్లు కూడ అణకువగా ఉండి స్త్రీల ఆధిపత్యం కింద వుండాల్సిందే....

ఆడవాళ్లు మగవాళ్లను సంతోషపరచుటకై అణిగిమణిగి ఉండాలనుకోవటం సమంజసం కాదు. ఈ వాదమే నిజమైతే

దేవుడు స్త్రీలని కేవలం మగవాళ్ల భోగానికే సృష్టించాడు అనాల్సి వస్తుంది. ఇది విపరీతభావనే కాని సత్యము కానేరదు.

ఈ విశ్వమంతా కూడ భగవల్లీలను ప్రదర్శించేందుకు ఒక రంగము. స్త్రీపురుషులిరువురి కర్తవ్యము వారిలోని దైవాంశమును అభివ్యక్తపరచుటయే. వారికి ఇంతకు తప్ప వేరే లక్ష్యము లేదు. ఈ విషయాన్ని కనుక జ్ఞాపకము పెట్టుకున్నట్లయితే, 'నేను గొప్పంటే నేను గొప్పని' పోట్లాడుకోరు. గిల్లికజ్జాలు పెట్టుకోరు. సేవ లందించటం కంటె సేవల నందుకోవటం గొప్ప అని అనుకోరు. భగవంతుని సేవించటంలో అందరికి సమానమైన హక్కున్నదని, అట్టి సేవను ఇంకా బాగా చేయుటమే వారి కర్తవ్యమని గుర్తించగలరు. అంతే కాదు, దానిని వారి సుకృతముగా భావించగలరు.

అనువాదం: రా. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

శ్రీమాత 125 వ జయంతిని పురస్కరించుకొని ప్రతినెలా మీకొక సందేశాన్నందిస్తున్నాము. ఈ నెల సందేశము:

నువ్వు సంపూర్ణంగా దైవానికి వశమైపోవలసిందే. ఈ భావము ఎక్కడో అంతరంగికంలోని చైత్యాత్మ **(psychic)** *లోనో లేక ఊర్ధ్వ మానసములోనో ఉంటే చాలదు. అంతఃప్రాణికము* **(inner vital)** *లొంగినంత మాత్రాన సరిపోదు. అంతర్భౌతిక చైతన్యము* **(inner physical consciousness)** *దాని ప్రభావమును పొందినా కూడా సరిపోదు. నీలోని ఏ ఒక్క భాగము – బాహ్యేంద్రియాలు సహితము సంకోచించకూడదు – ఏమాత్రం సంశయము, టక్కరితనము, దాపరికము అసలే పనికి రావు.*

శ్రీ అరవిందులు